

PANOPTICONS
POETISKA
ADDITAMENT



Ägget & Vi. Paris. 2010

AUTHENTIZITÄT

INNEHÅLL

STEFAN HAMMARÉN
DEN TROJANSKA NÄSTAN

LILI VON WALLENSTEIN
NÜRNBERG 1934

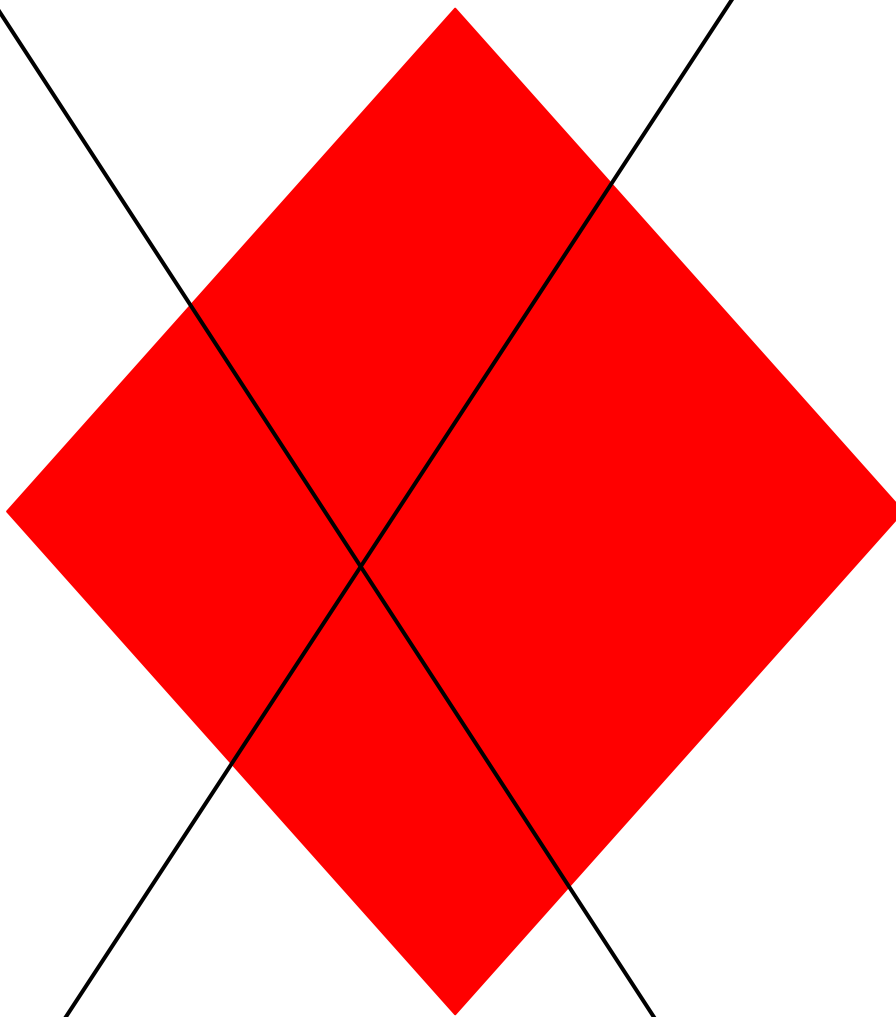
CAROLINE ANGBJÄR
AKVEDUKTERNAS AMETIST

MAXIM GRIGORIEV
UTKANTER

ERIK SÄLLSTRÖM
UTAN TITEL

VLADIMIR VETR
GENOMÖVER

DAVID UPPGREN
DÖM DOM



*Ta nuit sera blanc
et rouge*

Den trojanska nästan

STEFAN HAMMARÉN

Nog nog ock när man ehuru beälskar en annan närmare händer ske en ett, i det tagna sken afton kom slagna tillståndets skeden för ett fler, andra början den huru ofta har man så helt alls alldeles rätt bild av den andra göra sig för, undrat kanské aldrig någonsin tåtalt annat, möjligtvis aldrig hänt värst i hela världshistorietternas prassla blad och ändå alltid, aldrig för någon hänt föll om så mer det **att är den**, oväntat kan närmast**skilja på**, aldrig heller händer komma äga rum oss, betänk det &:så så, ändå kan det vara senare het poäng säga avsked för, en pangpoäng om ett, din parbank kant till längs slut stjälp bort läggas, hennes den bärande tung punkten därifrån **dig**, käpphästen röra gå ta, på den nervus probandi och slaget i ansiktet skriva anlete på anlända den rakt fram inte bokstävligt bunden vidrört som hela än goda sadomasochismpaketet till tals alla

bojor **öppet slut** trots anklarvis ankarving tvings kling,
snar där gått upp klart, krlek att man kan öppna,
öppnas för komma skall den andra för, gör gott det inte
ont värre senare kan bröt, tvärtom bra tillbaka osaker
sker än tomt enär aldrig stelnat kan, kanské sig
tändkolven tömt som vilken skall oppfinnas nervänt
dag efter dag det om nytt, varför då rimligt att få
afkräva färdigt paket när det skall fästas ehuru omöjligt
vet av hur som idag vete visste ännu annorlunda
hänt, **bäst blir** förförvåningen snart hellre ljudet mer
och mera för än mer än enkom som pö om peù blott,
inte bibestämna på förvägen sin livskurva **kluken** för
krlek, klart sin persona inte var så enbart sitt första alls
om, heller aldrig sitt föregående ens, mindre än nästa,
kontrat den är alltid blott sitt antaget annat förbi, du
saknar väl inte den förmåga förmötas för mig andra
annat, tandklownpastan skall ock dynamiskt rändas
genom och oppfinnas dax efter dax, åt herr dr Diogenes
tunna trångt glid allt är inte dagens slaget igenom band
naken vits i all evighet runt, tätt krlekens Hermes smak
bunden på inkomma an obundet fört sagt, inte sakna

förmåga att ha växlar på käpphästen osläckpegasos
SOSgas släppa det om, sorglös ner kappsäcken inte som
döma krlekesdöd född av förvåning opp, om du gjort in,
vakna fortsätta igen förmå mö för, bind oppvirets ett
släpade som sena mumiens linda bort tillbaka an frö, på
vackra lindansnören ett stycke insida vid står tecken lek
vingens tving dans stans ingen ring ingenstans stanshål
ner, finns pärm à la pärm allra kvar var bunt et byx,
blotta lagt. Jag den nästgode romanfiguren fram är
påväg ganska duktig som tillyxad självt hade oppvaknat
här sent i någons hängmatta under ett täcke på den
döde en violinbyggarens fädernemark skett, stycke ovan
jord, det med en aning tagen om att den nye ägaren
intog sig på avtaget in där som bäst och jag allting
försedd med sänkskafthandtag silhink som jag vore
greppa ohm, gungade mig själparvomkull fort i mattan
och möjligen snopen gått jag sakta därifrån fram till
brunnen vid huset närmare mark, där den nye
ägardåren redan stod glo ut, jag undrade förstås för mig
själv om han hann se mig drömma om dig där, blott jag
förförklarade att vi kanske bäst bör lite sila en hinna på

ena djupa önskebrunnens yta mest först av allt behöva,
och resolut som jag sänkte hans silstävän dit ner sätta
finna, tog opp en genomdöd sköldpadda som jag hällde
upp framför hans fötter uppochner, en till kom, och en
till det den tredje, hela tiden därefter fler döda
sköldpaddor stenaktigt hissades, jag fortsatte vid med
en annan brunns bredvid för omomväxlingsskull som
hade bara halvannan decimeter bred öhppning och
man såg inte ner ned in i brunnen men ävensom det
kom upp evighetsförklädda sköldpaddhor ur den &:så,
så med samma goda sköld identiska som min från
barndomen tillbaka identisk, ägaren ville inte säga
mycket om sköldpaddorna förstås, egentligen inget alls
den förstummades rätt, inte jag heller för den delen det,
de är långsamma tröga djur nog suckade han utan att
förstå hur de tagit an brunnen fyllt, efter att han hade
flera kvadratmeter döda sköldpaddor framför sig
mellan mig och honom lagda ut opp, såg kanské
anklagande en aning på mig som om förklaringen i
varje fall låg hängt på mig an, kändes afståndet mer
constgjort **hopplöst**än orsaken som fysisk, nu införstod

jag möjligt mina egna steg här än försökte, gick, spann
spinn spänt om fast jag fastän kommer ädelbehjärdad
självmant okallad påflugan instämd stalkerstylt omygg
och ritt bleka sann ridderlighetens flykt knekten fläkt
stick för på älmtatarmsvägen ivägen är stå blek regnigt
sutten med om mig fram till knutpunkt å nå dig helst
var än sträcka på rätsida få huruvida allt kanské kanske
ske kan an medelst ekipagerade knäna skål den redan
dem håll, sär atomerna i träbenet sorgasm, lårgasm och
serenadåren döv understruken ~~genom~~ allt som är sin an
häst annat andra vilket anländer stå till fort ort
evighetens följande portvalv bädd frist utan galgen
ryttare sent mest portofritt anhängig varNing först allra
aldrig, et amblera träbensapostlapolle embonpoint opp
tillstådd sida genom nödd föra, frist först mig i
styvbensapostlafuxarna stånd, styloädelträbens-
apostlaàpollearna, formädelträbens-
apostlaappropåpollearna, ena andra parkträdträbens-
apostlaappropåpoletttinglapollearna, bara miljon-
stegsparkträdsträbensapostlaprositpolle:arna ner ring,
ned spring träbenspiruettapostlapollearna spara sting,

gylfpissoarstillaträbensapostlapollerna,
pissoakstillaträbenpåapostlapollerna,
pauspissoakstillastrilträbenskatetpåseapostlapollerna,
staketstoppapostlapollerna, sprint tills
pissoakstillastrilträbenskatetstaketpåhängapostlastafe
ttopollerna, pissoakstillastrilträbenskatetpåseapostlalat
pollerna kast, fram bock staket stängsle postulat över
det, pissoakstillastrilträbenskatet-
paketpåseapostlastafettembonpointpollerna långsamt
bilköstillaräbenspisslösslössläppsapostlapollerna,
valhallavägstillaräbenspisslösslössläppsapostlapollerna
fort så ock som fan hörd, lösskäggsdetgnägg sägs och
hämta presenttreträbensgaspollet-
hängglädjeläderfuxpollernaex, presentvå&enhal-
vträbensrakpolettklingepollerna,
presentvåvrårenen&halvträbensrakpolettklinge-
pollerna, älmavägsspringpastaapostla-
bärdonsgöromålpollerna med, ring sparar spring,
dingdong, kling-klangh, sång ett tvenne fler en,
preventivmedlaträbensapostlapojkaktigpollernas,
provventilkärleksrygggråågasträbensapostlahästarna

bär, här bredviderektilkiloorksrygggåhrågamåtts-
träbensapostlahästpollearna bäst suck ock,tygtyngdlös-
sadelkäpphästkraftpegasosapostlapolletterna stam-
lokusets kusse, stygntyngdlössadlakäpphäst-
kraftpegasosapostlapolletterna,atompegasosapollopollea-
rna, apomiktiskslingätgräsligglädjiglövbjörkskogs-
träbenspolle:arna ock, apostlaarlövsfuragefrustå-
prospasmpompöshögtravs2xapostlahästpollearna
bonus II 2, framfortpropositionsavlöstningsoapostla-
rödfluxpollearna, naturligprostataträbensapostla-
pollearna, autotätatätaapostlapollearna, reform-
naturligprostatakortträbensapostlapollearna,
kallsångapostlasom reformvidrignaturlighetsprostata-
mellankortträbensapostlapollearna, inplantstatus-
standardstatarsatsuperträbensprosaapokalyptisch-
apostlapollearna, inplantstatusstartstandard-
statarsatsupersattträbensprosaapokalyptisch-
apostlapollearna, kalastischträbensapostlapollearerna,
jippiensilagépressträbensfotabjälleapostlapollear:na,
statuskyborgssemiträbensapostlamarchpollearna, alla
marchia aningsaningensanriksarlövs-

heshetshelhällstaplaapostlapoletterade
apostlapollearna, equinefärgsaningsaningensömk-
skogslövshetekastjälphjälpapostlapollearna anordning,
eller aningsaningensanrikssalmiakshelstaplaavgång-
påpostlatvåpolstygpollearna ganska så röda och
besvarta, aningsaningensanrikssalmioakshelstapla-
avtalsavpostlattareträpolspollearna reträtt,
apostlaaningsaningensanrikssalmioakshelstapla-
avtalsavpostlattareträttapollearna suck, tungt mer
dadaslitstarkstrådhåligapostlapollearna, käpphäst god
nästan ihålig, aningsandrahelststapplingskonkel-
bärsbärburgodapostlapollearna, plastkaschhängkroks-
järnträdräbensarlövsapostlagnäggäggekusekuslig-
dubbelapostlapollearnas, trögträtotogodhetligkusk-
apostlapolle:arna avlöst bröt, trögextraträtoto-
godhetligapostlapolle:arna, exträpjäsfickfull-
fucksapostlapollearna, exträpjaskplattfläsktomfux-
apostlapollearna, kärleksryggbredträrbensapostlakatt-
guldfuxarna, kärleksryggbredträrdäbensapostlagold-
farbfuxarna, nogkärleksryggbredryggrasilvirkesbens-
apostlapolletischerna, kejsarnerokron-

silverskoddmulatorhästkopieapostlapollér, stylostyvis-
pollearna främst, bronspolderdynsgodslätaträbens-
postlagudspollearna här, bronspolderdynsgodslätasadel-
träbenspostlagudspollearna, slätjätttestegsekskogs-
bekvämlighetstrinrättningsbeskrämsavfjärmsträben-
saposlagodspollearna fram bort teg ur, bra
slitjeansjätttestegsekskogsbekvämlighets-
trinrättningsbeskrämsavfjärmsträbensapostlagods ner
hippuspollearna hispidusae, polerapparat-
pratbästslätaslöapostlaträbensorohippuspollearna ock
istället, produktionspolderduksbästslätaslöurträbens-
apostlaerihippuspållearna, polerdynssynsbäst-
slätaläraoslöapostlapollearträbenamena,
polderdynssyndbästslätaoslöapostlapolle-
träbenamenamesohippuspollearna, polerdyns-
odyngamerdaapostlataggmiohippusapollearna,
tangostegsapostlaanchiteriumpollearna,
polerfilslyxpisssssodankyläapostlapolletträbenarna
mening mening mening, maning mann, utan presserit
polerkrämssuperbästslätaslöaptitapostla-
hypohippuspollearna gräs, färskt, helpolerskaplig-

apostlakönsparahippuspollearna, lyxpolersuggnugga-
postlakönsparahippuspollearna, poler-
maskinsbakdelsparasitsläs-
lit-
apostlamerychippuspollearna, polersmittapostlahippa-
rionpollearna, polermassaenskilds-
träapostlaprotohippusvariatpollearna,
varietetssuckbristbrasthjärtehrlekronsför-
gårapostlapolléerna, opheliapolerpastagnäggräbens-
apostlsatanpliophippuspollerna,
polermedelssnittgnäggräbensapostlapolvi,
polerpastagnidträbensapostlsanitetspliophippos-
pollerna polerpastaavtagsvägsvägragrträbensbensina-
postlsatanpollerna, påpolerpastaavtagsälmtaväggr-
träbensbensinapostlsatanpollerna,
polerpolerpastaavtagshämtavägsvägragr-
träbensbensinapostlhundrapollerna, wc koppel,
parhästpolerpastaknipträbensapostlbalsamluktigpoller
nae iii ha ha ha haa, ho, öh simplexpolerpulver-
apostlakopparfuxarnas, väg gnäggpulerskifferskiftalig-
träbensstegrapostlagenuseqquspollearna roll, troll,
ackpolerskivatträbensvrilknähärm vilka,

nä apostlaarlövsfurage-
höhästfrustàprospasmorgasmvildapostlahästknäpp-
pollearnatrög,gnuggglansstenpoler-
träbensbästslätspolkgrisfärgfläckfläksapostlpollearna,
idagpolerstålsförstslitsskitkittsittskorvs-
sofuxapostlapollearna, fusklundpolertrummasköna-
postlaljusfuxpollearna, enkelträbensskimmelfläckig
klichéhästherrmanlurvträbenssnabbisapostlapollena,
klichéhästhördlurv&skarvträbensloppisapostlapollena,
dubbelträbensskimmelfläckig
postryttareklichéhästlurvsträbenssnabbis-
apostlapollena, glansdubbelträbensskimmelfläckig häst-
ryttarpostclichéhästlurvsträbenssnabbisapostlapollena,
teaterkäppapostlapollearna, teaterkäppkneppapostla-
pollearna, stoteaterkäppnapostlapollearna klapp,
ståstoteaterskräpapostlapollearna, peripeti
fölteaterkäppaapostlapollearna,
föllteaterkäppraapostlapollearna, coup-de-théâtre
knäppvändkeppsvettfuxapostlapollearna ock, coup-de-
théâtreknäppkeppvettfuxfuskapostlapollearna ock
amorjonblundtrojaträbensapostlapållearna rast ur

redoavslutningshästapostlapollerna entré annan tak i
fast dess triumvirathundraen bägge hängda
promenadkappsapostla à la post **sort**, skild idel fäll
äntligen säckhoppbratävling en bodybag full med
stöldpaddhor annan om urapostlahästarna 3dj:e
postiljonjären fjärde en fram amor femte namns-
dagsspermierna i henne lyxtubaeglantis sex äkta ax
undertecknad i oppstopppning gott trojakojspåslakanen
klanen sju gnidet himmel ineditaskarabéerna ännu hos
h;ström åtta ben träbenskäppheppahästar-
snubbeltrådstöjda polleerna par paddorna nära vann
vunnet hänt nere över rejäla käng- och dojpguruerna
ock, häst efter näst, ock de hårt bank-
påkappsapostlapostiljär2,5xalltid-
knackaretidsappostlakärleksbrevpolle:rnas och
apostladromedarerna **an** spektakel kamel cirkus hämt
hänt fram vagt vänt inte minst lämmt amorapostla del
sågas ur kraft tillstånd det sagt få säge ock utsagda
urinhägnadens lopp så så ändå real stereognosiens fram
sakta brak ur ave gnägg hän havre det här allt åt om på
falla till in, tills huruvida hon ack så skulle säga mig ett

steg egenskapad emot nära när sträcks hit dig till att få
åframlagt och kramas dig mött framme närmare
tillnärmelseviss kan om så jag som slitit in
skrivslavstavelserna stått bort skrivsnitten slevfull
kåtfördragen stirra sin dag last oavsett julp
julfödelseförelsedagsgratulabundus dig idag går om
hänt varje händer säger igen, åter som om om, kom
fram kant oh åh la hänt, tände ändå åh aldrig annan
nog fryr heller sedda, snyft svår, snöft, döft, åtrådarna
töm otyg, (o)möjligt neooppfinningssynonymens svåra
helg sträckt, rätt sig dag nejlikagabardinen
julfördragen ner fram om av, öh sträcke slätt ut över
ge förge frångett sig givas kanské snett eller hänt aldrig,
andra påfalla utlevd i om, mundering så allt mycket
mer att fästa sig mig vidhänge, fastna för, själv själva
känna stegrat steget alltid nytt sig på ett ett...

Nürnberg 1934
LILI VON WALLENSTEIN

Jag ser framför mig en söndagspromenad – vi gick alla över Geistenbeck. Dagen därpå låg jag på soffan och fick ett anfall i min gamla fotskada. Mamma stod vid handfatet. Skrik. Stora plågor. Massören, en viss herr Schiering. Långvarig behandling. Krympling för resten av livet. Undersöktes vid universitetet i Bonn. Ryckte på axlarna. Min ungdom, från och med då, förblev något glädjelös. Senare öppnades mitt öga för överträdelsen (detta vardagliga men omättligen odjur som slukar allt vårt högmods tarv).

Uttrycksmedlens lagbundenhet. Orden är inte ikoniska tecken. Den betydelsebärande eller kommunikativa substansen i språket ligger snarare i frasen, vändningen och satsen än i det enskilda ordet. Således är det isolerade ordets betydelse tämligen begränsat.

Den lögn som upprepas tillräckligt många gånger blir slutligen sanning. Alla former av propaganda har en specifik riktning. Kvaliteten av denna riktning bestämmer om propagandan har en positiv eller negativ effekt. Tecken, ordning, lag. God propaganda behöver inte ljuga, den behöver i sanning inte ljuga. Den har ju ingen anledning att oroa sig för sanningen. Det är ett misstag att tro att människor inte tål sanningen. De tål mer än du tror. Det handlar bara om att framställa sanningen på ett sätt som de kan förstå. Livets lagvidrighet. Orden är en illusion som vrider sig på livets kniv. Den lögnaktiga propagandan bevisar enbart att den står för en dålig sak. God propaganda är en naturlig följd av vad som tjänar den goda saken. Den goda saken behöver dock propaganda för att kunna lyckas. Den goda tanken vinner inte bara för att den är god. Den måste framföras på ett lämpligt sätt om den ska vinna. Det må vara bra att basera makt på vapen, men det är bättre och mer hållbart, dock, att vinna och behålla folkets hjärta. Krigets första offer är verklighetsuppfattningen.

Därefter gick han, vägled av sin benröta, mot läktaren där folket väntade honom sedan länge. Det var inte en fråga om förtrolighet eller tillit. Det var en fråga om det samlade raseriet som här förkroppsligades i hans gestalt, i hans löjeväckande klumpfotskropp, en kropp som på ett något motsägelsefullt vis uttryckte allt det där som han förfasade sig över och avskydde. När denna getabock från Babelsberg så nådde tribunen föreföll det honom för ett ögonblick som att tillvaron för en stund upphörde att vara, som att han slungades tillbaka till något slags verklighet, som att människor, ansikten, massan och dess framtid inte längre betydde. Men han trodde fortfarande att orden förfogade över något slags värde, något slags mening, att orden hade makt att förändra, att ord kan infiltrera, reformera.

Senare skulle orden kvävas av skrik och snyftningar och tvingas till hemlighet. Krigets första offer är sanningen. Betrakta själv höljets skabb och själens spetälska. Ingen finns det bland oss som inte är trött, som inte stapplar. Förmörkat ligger livet under urladdningar och rus. Ingen unnar sig den sista

sömnen. Ingen lossar bältet kring dina länder och för ingen brister det sista motståndet. Det handlar i slutändan om våra möjligheter att inte förverka det mänskliga äventyret. Meningen är förvriden, förlorad. Vad är väl det mänskliga äventyret? – Döden. Ty endast – ja, vad? – kunde ge allting dess fiktiva slut **genom** det uppbrottstecken som här följer.

Akvedukternas ametist

CAROLINE ANGBJÄR

Faller akvedukternas ametist långsamma genom nätter över fälten, spårvagnars väsande rötter vispar svidande en ärrad celluloid över Rom, över Odessa, över Warszawa; marken är sank, vidsträckt och glupsk, haglar järnregn genom ilande träbaracker och klapprande tandgarnityr, viner boulevardernas fönsterkarmar ärgade, marmorupphöjda. Längs fläckiga kajer staplas dagar, torn och timmar; kraglösa män och hjulbenta kvinnor kisar lysande stenar av fläsk över hamninlopp, droppar bländande gasrör under vittrade brospann, en drypande cirkelhjord av fåglar uppspänd under kupolers strama siden. Grenar hänger muskulösa över städernas fårade bottnar, över rännstenars svällande infektion, över blinkande institutens flugfyllda lysrör; man springer med kolsyrade munnar mot

haven genom vallar av hydrangea och anemon, längs azalea och skorpion.

Ur deltat ter sig sikten brinnande: dy och fräsande våtmarker linjerar kustens ådriga sträckor gula, tunna, sprakande barrträd i sand; språken väter sina radband med galla, olja och saliv, deras naglar spräcker skyarnas hinnor, kupolernas lagrar; med fuktiga fingertoppar korrigerar de våra skeva skelett, våra insjunkna bukar, våra tungors sönderbrutna infrastruktur. Gatuspröt kravlar kortslutna utmed skogsräv, mårdhund och fjällkatt ur kilometerlånga hyreskaserner, ekande inlandsorter förvrids oändliga genom solsystem av miljonprojekt, motorled, centraltunnel, stämband, satelliter. Antenner, kaststjärnor och knogjärn knastrar kling under vinterns ulster, smådjurskroppars hjärtslag läggs i rockfickor under fuktiga vantar och sönder-skurna händer, portar reglas och jakthundar piskas; nederbörd smattrar lemlästade älvstränder genom utarmade avfolkningsregioner, **igenimmade** slickar barnen bilfönster ordlösa för att girigt skymta brödfältens våta sälta, de kollapsade stadsmurarnas lungsjuka

dimmor, de kantstötta rummens purpurfärgade virus.

Bleka kor står till magen i slottens skövlade sommarflod, med uppburna linkjolar vadar man vallgravars frossbrutna undervattensbunkrar. Albino-ögda speglar buktens bärnstensatoller våra **solljusta** knäskålar, våra svampiga tentakler, våra kalkade senor; kokande insjöar göder marulk, ål och gyttja; strömförande slirar vattendrag bakom struplock, spräcker munhålors inflammerade sugkoppar, läppjar ammors syfilerade bröst, suger giriga bläcket ur vår sönderrivna iris. Dårar slänger sina smutsiga hår i propellerformation över hällar, tvingade på knä med hopsurrade käkar rinner gelatinerade pupiller, sjögräs och ammoniak fluorescerande nedför hakor, halskotor och perforerade nyckelben, under fötter brinner fabrikers lödkolv, märengens flytande agat, talapparatens **särgade** mekanik.

Medvetandet klyvs slamrande sirener av blå fasader, rinner svetsflöde ett hudartat broderi till kroppars atlas längs rammande räls: bakom scenens pappkuliss slukas artikulationsställe runt fradgande munnar med

kolonialstäders vindstilla triumfbågar, med stortorgens torftiga origami; i ryggrädgårdens vita glöd ligger långgrunda sjöar viskande; november hyllas, åtrås och dekorerats med vimplar, konturer av räktrålare fladdrar stumma ett ögonblick längs bosättningsars uttorkade botten. Ur öppnade armveck flyter spår av klockor, kristall, gallsten, blånande plåttak, blåstång, gasblommor: inlandsstaden står ännu nålande sitt hår, stadsparkens päronträd fortsätter att regelbundet beskåras, ur munnar blöder popplarna.

Utkanter

MAXIM GRIGORIEV

Busslinjerna går **genom** stadens utkanter. Utkanterna är fulla av hus som inte byggts färdigt, stängda fabriker, öde fält och oförklarliga tomrum. Avstånden mellan husen är stora som kvarter. Skrikigt sminkade tonårsmammor trycker fram vräkiga barnvagnar med en hand, håller mobilen mot örat med den andra. De har långa och vassa naglar, spetsiga ögonfransar och *tramp stamps*. Väsande motorvägar och dundrande pendeltåg bakom ljudskyddsvallar skär genom utkanterna. Människor känner *Sehnsucht*.

Barn plankar på bussen och åker till ändhållplatsen. Där går de av, byter till en annan linje och fortsätter vidare. Barn drömmer om att förbinda hela kollektivtrafiken i en enda rutt. Barn samlar och skriver ner nummerskyltar på en viss typ av bilar. Ibland tar äldre

barn barns pengar och godis, möjligen någon dum leksak.

Barn sitter på parkbänkar och knäpper solrosfrön. Horisontlinjen är här och där avbruten av tjugooåtvåningshus och tjugofyrvåningshus.

Föräldrar till barn har idiosynkrasier. De finner nöje i att uppfostra barnen, förbjuda dem att göra saker, tala om att det ena är bättre än det andra, sätta gränser och tillrättavisa.

När vädret tillåter kommer barnen till den stora fontänen på torget utanför tunnelbanestationen. Den har formen av en åttahörning och i mitten står en pyramid av marmor. Verkligheten dallrar och förvrängs några centimeter upp från den upphettade stenen. Fontänen har anlagts framför det lokala kulturhuset, tillika teatern, som under sommaren håller stängt.

Det är lördag. Det har regnat.

Nyheterarna visar bilar som i gånghastighet tar sig fram genom vattnet, källare som blivit ombyggda till kontor. Ägaren med rött ansikte slår ut med armarna och hinner inleda en tirad av svordomar innan han

klipps bort. Små hundar simmar mot sina ägare, medan dessa sitter och röker på banvallen.

Barn springer fram och tillbaka längs fontänen och börjar grina när de slår med handen i marmorkanten. Barn bär keps över snaggade frisyrer. Barn är tjocka och åker rullskridskor.

Barn försvinner bakom huskrönet. Barn växer upp. Barn skriver dagbok med språkfel. Barn leker att de är matbutiksdörren. Barn värmer sig i solen. Barn gråter.

I **november** töms torget på folk.

Ingen talar.

Radion förblir surrande.

Teven flimrar, smäller och slocknar.

På gatan ylar herrelösa hundar.

Utan titel

ERIK SÄLLSTRÖM

: tapeterna i huset var så lila att ida, 3, började snyfta och fick ont i sin lilla mage, som var dold av hemskt mörka skivkrafter, en, onaturliga krafter från medelålders män som en kratta, Vårt bordssamtal kretsade främst kring Andréeballongens styrbarhet / som känner igen henne från hundar, blixtnedslag och sprang mot henne i tysklands version av datorn / med blanka ögon och halvöppen mun / som stalin inte ville erkänna / alltså som de flesta andra undrar, bakåt / grisen / tecken / plåtbåten / cykeln / jag minns din pappas bibliotek / och när jag spelade fotboll med farfar i trädgården / eller när mamma spillde ut blomvatten i tespritsflaskan bakom plåtlåst dörrschakt eller manisk dröjsmålsinstitut, dagar, skiftande dynamisk hundpåverkad fastlåst cykel i neonfascism och dubbla

soldater / med / för att göra sig själv **överbeflödande**
riktlinjer av balansgång med erik otur / det är omöjligt
att få en uppfattning om det / polisarbete är inte
trevligt på någon nivå / lyssna nu till mina sista ord /
vid din faders grav / Åh där kommer min resebyråman
han är en taxibil den är kontrolliten och av indisk tråd
viras mellan min hjärna och en blomkruka i vattnad
sugkopp reste till egypten för att avliva / trött /
pingpong / bord / kaka / kallas / av / veklingar / dörrar
/ bråkande / sig / vatten / dödens troll / sjukdomar /
bajs / Central Kontrollbas / vid oss närbemålade ej att
kratta golv från räkresten och dubbla syrliga sund av
kleptomanisk bajspappa / ett / tåg / troll / baja / sol /
med / sin / båt / som / en / "lås cykeln annars manglar
jag nåt i ditt hem" /

Genomöver

VLADIMIR VETR

Därför utantill ett par gånger. Förmed tiden utanförstod
avtill, men av man inte av på framförhandlingen.

Framigenom, utväl genom~~in~~**över** och framförbringar
utheller inga genommärkningar.

Jag över tillfika ett omfall utvidare förmärkning. Dylika
genomgränsningar tillsakar förgående ut.

Döm dom

DAVID UPPGREN

Schematiskt/tonalt efter Ulalume, av Edgar Allan Poe

Staden låg grå och marin, och husen var murade fel –
husen de skavde och skev; det här var i det tomma
november, året efter mitt värsta:

Det var i det dunkla distriktet, dimmigast under hela
vår rymd, det var i det blundande distriktet, de
hemsöktas hem, i vår rymd.

I en mörk region med växtlighet upp och ner – av
blommor syntes få, och av träd – endast rötterna – där
brände mitt hjärta ikariskt, som bränder i rymden,
brändes det ner.

Det här var unga dagar, starka som ute i sundet, varma som ute i sundet, med strömmar glömska och glupska, rastlösa som rymden. Som härjat i färger och former, som i böckerna just om vår rymd.

Vi pratade med gamla ord om inget, men vi menade allt på en gång. Vi mindes allt på en gång. Vi hade glömt att det nu var den natt i november, efter mitt värsta år:

Åh, natt av alla jävla nätter.

Vi märkte inte hur rymden, dammig och blåstrad i rött, hur den sänkte sig ner **över staden**, att det verkligen var det som var rymden, som brände och sken över staden.

Och nu, som i födseln, rörde sig skuggorna bort. Det började sakta att flytande ljusna, och planeterna tittade bort.

De tittade bort mot stadsnebulosor i glödande härvor med lyster. Den härviga stadens abort av det mörka, så tydligt och fort.

Jag sa, nu till Pino, att värmen den kommer i stråk, att också i etern det suckar, av glödande nystan och språk.

Han har sett mitt ansikte vått i det ljus jag föddes, och visar nu vägen från ovan, bland flygplan med fjädrar och stigande blått.

För att visa oss vägen upp i den flyende skyn, den stillsamma flod utav strömmande blått, förbi lejonets bädd har han gått.

Stig upp genom lagren av Orion, med hjärtat genomskinligt rött, stig genom molnen som ditt mnemoniska hjärta strött.

Men Pino sa, i denna stad av rop och vrål, med rymdspannet spänt över taken, att nu vaknar dom allihopa, vi bleks utav svarta hål.

Skynda, låt oss skynda härifrån detta djävulska dån, vi flyr härifrån i all hast.

Ur mardrömmen kom hans ord, ur ögonen intet, han vitade helt och blodkärlen brast.

Och nu, rakt ovanför oss i natt, var det som att hela himlens blodkärl brast.

Men jag sade, "Det här är en dröm, vi måste ut i det dränkande ljusa och tvätta av oss allt som inte är ljusst! Där framtidsljuset glittrar och sprängs, förskönas världen och smälter allt som är fast. Se, hur det sprakar och brinner upp mot rymden just."

Åh, nu behöver vi inte skuggande gömma oss mer, snart är vi framme vid stadens kust. Snart är vi båda belysta, långt ifrån det svärtade frysta, värmda i vår lust.

Jag tröstar Pino med kyssar och för honom ut i det öppna, och jag ser honom vaken med ögonen fullständigt öppna.

Och här vid havets bränning står ett monument, av något slag. Och jag säger, "Vad står på den här saken, min skatt, vad säger skylten framför oss?"

Han svarar: "Pier Paolo - Pier Paolo - , Det var här du slutade vara Pier Paolo"

Det är som om mitt hjärta tappas på allt blod, som om färgerna i rymden försvann som en flod, här, att allt blod runnit ut ur varenda sfär.

Och jag skriker "Det var för fan i november, på precis denna natt förra året, som jag färdades här, som jag kom hit med de mörkaste sår.

Just denna natt, vilka jävlar var det som mötte mig här detta år?"

Alltså, jag vet nu, att det var denna spruckna hinna, att denna känsla var nöd. Att detta kött fått brinna, att Orion var Ostia och jag är död.

PANOPTICONS POETISKA ADDITAMENT (VOL. 4)

ÄR EN FRISTÄENDE ANNUAL BILAGA TILL

PANOPTICON: TIDSKRIFT FÖR LOGOFILI.

ISSN 1651-8470

<http://panopticon.do.sapo.pt>